

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Difunts

Ales cultures transcendentals, la celebració de la Diada dels Difunts (a casa nostra, 2 de novembre) té l'objectiu d'apaivagar la fúria dels morts que, segons les tradicions de la culpa, vaguen erràtics sense trobar lloc de repòs i justícia. 'Los muertos que vos matáis, se infiltran por las paredes', etziba Don Gonzalo al calavera Don Juan Tenorio. Un apart: mentrestant, el pàrquing del Cementiri Municipal de Lleida continua fet un fangar. Com sempre. El Purgatori terrenal. Deu ser que els morts no voten! Quan es tracta de tombes i nínxols, tot és irracional. Volem que els morts ens tinguin en compte. Ells segueixen parlant-nos. Quan ens aturem al costat, les seves paraules ens envolten. La persona ja no existeix. Paraules i pensaments romanen. Si més no, els rememorem. Tombes i nínxols tenen una pertinaç contradicció irònica: contenen les restes de la persona. Són presència i absència. Passejar per un cementiri qualsevol dia et permet descobrir la litúrgia funerària de cada cultura. En la nostra, els epitafis dels propis difunts són lacònics, inexistents. William Shakespeare va deixar escrit, 'Bon amic, abstén-te de cavar la pols aquí tancada. Beneït sigui l'home que respecti aquestes pedres i maleït qui remogui els meus ossos'. Per la seva banda, Grouxo Marx, 'Perdonin-me que no m'aixequi'. Sentit tràgic i còmic de la vida, i la mort.